

ที่รักอย่าจากฉันไป : ชีวิต เลือดเนื้อ และการต่อสู้ของผู้พิการ
ในวรรณกรรมของเจิ้งฟงซี

Baby, Don't Leave Me : Life, Blood, and Struggle of Disabled
in Literature of Zheng Fong Xi

อธิภัทร เอิบกมล^{1*}

Athipat Erb-Kamon^{1*}

---

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ สงขลา 90000

¹ Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University, Songkhla, 90000, Thailand

* Corresponding author: E-mail address: Atipat119966@gmail.com

(Received: February 23, 2021; Revised: July 19, 2021; Accepted: August 11, 2021)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเปราะบาง การแสวงหาพื้นที่ทางสังคม และการสร้างความหมายของผู้พิการในวรรณกรรมเรื่องที่รักอย่างจากฉันไป ผลการศึกษาพบว่า ผู้พิการในวรรณกรรมเรื่องนี้มีความเปราะบาง 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) ความเปราะบางทางด้านร่างกาย และ 2) ความเปราะบางทางด้านจิตใจ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ผู้พิการต้องการต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ทางสังคม ได้แก่ 1) การแสวงหาพื้นที่ในครอบครัว 2) การแสวงหาพื้นที่ทางการศึกษา และ 3) การแสวงหาพื้นที่ในการทำงาน โดยผู้พิการได้สร้างความหมายใหม่ให้แก่ตนเอง 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ผู้พิการ คือ นักสู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตาและอุปสรรคต่าง ๆ 2) ผู้พิการ คือ ผู้ที่มีสมรรถนะเทียบเท่าหรืออาจเหนือกว่าคนทั่วไป และ 3) ผู้พิการ คือ มนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ ตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนี้ได้นำเสนอภาพแทนของการต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคของผู้พิการเป็นการส่งสารแก่ผู้อ่านว่า แม้ผู้พิการทุกคนไม่สามารถเลือกเกิดได้ ทว่าสามารถเลือกจะใช้ชีวิตอย่างที่ตนต้องการได้

คำสำคัญ: ความเปราะบาง การแสวงหาพื้นที่ทางสังคม การสร้างความหมายของผู้พิการ

Abstract

This article aims to study vulnerability: the pursuit of social space and the meaning of the disabled in "Baby, Don't Leave Me". The study found that the disabled in this literature consists of two types of vulnerability: 1) physical vulnerability and 2) psychological vulnerability, which causes the disabled struggle to find social space: 1) seeking family space, 2) seeking educational space, and 3) seeking space for work in which the disabled have created 3 meanings for themselves: 1) the disabled are fighters who do not surrender to his destiny and obstacles, 2) the disabled are somebody with comparable or possibly superior performance than common people, and 3) the disabled are general human beings who can live with others. These literary characters present a visual representation of the struggle to overcome barriers of the disabled. Although all of the disabled cannot choose to be born, but they can choose to live the life they want.

Keywords: Vulnerability, Pursuit of Social Space, Meaning of Disabled

บทนำ

ผู้พิการ หมายถึง บุคคลที่มีข้อจำกัดทางด้านร่างกายหรือมีความบกพร่องทางร่างกาย เช่น การมองเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว ความบกพร่องทางพฤติกรรม ความบกพร่องทางอารมณ์ และความ

บกพร่องทางสติปัญญาและการเรียนรู้ รวมไปถึงความบกพร่องทางด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลและเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวัน ในบางครั้งต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันหรือการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้อย่างปกติ โดยสามารถแบ่งประเภทของความพิการได้ 6 ประเภท ได้แก่ 1) ความพิการทางการมองเห็น 2) ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย 3) ความพิการทางการเคลื่อนไหว หรือทางร่างกาย 4) ความพิการทางจิตใจและพฤติกรรม หรือออทิสติก 5) ความพิการทางสติปัญญา และ 6) ความพิการทางการเรียนรู้ [1]

ผู้พิการนอกจากมีความบกพร่องทางร่างกายบางส่วนแล้วก็ไม่มียะไรแตกต่างไปจากคนทั่วไป คนพิการมีชีวิตจิตใจความรู้สึกเหมือนกับคนอื่น ๆ ต้องการได้รับการศึกษา ฝึกอาชีพ และมีงานทำ ต้องการไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระ ต้องการดำรงชีวิตอยู่อย่างคนปกติและเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ไม่ต้องการเป็นภาระของใคร ทว่าคนส่วนใหญ่ในสังคมไทยมีความรู้ความเข้าใจเรื่องคนพิการน้อยและยึดมั่นในความเชื่อดั้งเดิมว่า คนพิการเป็นเรื่องของบาปกรรม กล่าวคือ คนพิการหรือบุพการีของคนพิการเคยสร้างกรรมทำบาปไว้จึงเกิดคนพิการในครอบครัวและเป็นภาระของครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูไปตลอดชีวิต ดังนั้น จึงเกิดเจตคติเชิงลบแก่คนพิการมองว่าคนพิการเป็นคนที่ไม่สามารถทำอะไรได้ก่อให้เกิดการจำกัดสิทธิของคนพิการ [2]

จากการศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “ที่รักอย่าจากฉันไป” ผู้เขียนได้เล่าเรื่องการต่อสู้ดิ้นรนของผู้พิการได้อย่างน่าสนใจ โดยเล่าผ่านอัตชีวประวัติของผู้เขียน คือ “เจี๊ยงฟงสี” ผู้มีความพิการติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด เขามีขาผิดปกติทั้ง 2 ข้าง ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้อย่างคนปกติทั่วไป เจี๊ยงฟงสีได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของตนเองผ่านวรรณกรรมเรื่องนี้ ซึ่งมีเนื้อหาที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ทางสังคม จากลูกชวานาผู้ยากจน อีกทั้งยังมีความพิการ พยายามฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ จนสามารถจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีหน้าที่การงานที่ดี และสร้างครอบครัวที่อบอุ่นของตนเองได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเป็นพลังขับเคลื่อนให้แก่คนพิการ รวมไปถึงคนปกติให้ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาชีวิตของตนได้อย่างดี

ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษาการต่อสู้ของผู้พิการในประเด็นต่อไปนี้ 1) ผู้พิการกับความเปราะบาง 2) การแสวงหาพื้นที่ทางสังคมของผู้พิการ และ 3) การสร้างความหมายใหม่ของผู้พิการ

ภูมิหลังของผู้พิการ : ความเปราะบางทางด้านร่างกายและจิตใจ

ความเปราะบาง คือ สภาพที่ทำให้อ่อนแอ หรืออ่อนด้อย ไม่มีกำลังและสามารถพอที่จะ “รับมือ” กับปัญหาที่เข้ามากระทบ ทั้งไม่สามารถจะคาดการณ์หรือวางแผนล่วงหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพผลว่า เมื่อเกิดปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นควรจะจัดการอย่างไร และเมื่อได้รับผลกระทบจากปัญหาจนอยู่ในสภาพที่เสียหลักล้มหรือ “บอบช้ำ” แล้วไม่ทราบว่าจะสามารถ “ลุกขึ้น” และกลับคืนมาสู่สภาพที่เป็นปกติได้อย่างไร [3] ดังนั้นทารกที่มีความพิการติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด เมื่อเจริญเติบโตขึ้นจึงมีโอกาสสูงที่จะเป็น “ผู้มีความเปราะบาง” เนื่องจากในบางครั้งไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้หรือไม่สามารถจัดการกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับธรรมนูญว่าด้วยระบบสุขภาพแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2559 ได้กล่าวถึงกลุ่มคนที่อยู่ในสถานะ

“เปราะบาง” หมายถึง กลุ่มคนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับความเจ็บป่วยหรือได้รับอันตรายทางสุขภาพทางด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางกาย จิต ปัญญา หรือสังคม ทำให้กลุ่มคนเหล่านี้จัดการกับความเสียดังกล่าวได้ไม่ดีหรือไม่สามารถจัดการกับความเสียดังกล่าวต่าง ๆ ที่เข้ามามีผลกระทบต่อสุขภาพของพวกเขาได้ [4]

หากพิจารณาเรื่องเล่าของตัวละครเจิ้งฟงสี่ในวรรณกรรมเรื่อง “ที่รักอย่าจากฉันไป” สามารถกล่าวได้ว่า ตัวละครตัวนี้เข้าข่ายเป็นผู้มีความเปราะบางอย่างยิ่ง ผู้ศึกษาแบ่งประเด็นความเปราะบางของตัวละครเจิ้งฟงสี่ไว้ 2 ลักษณะ ได้แก่ ความเปราะบางทางด้านร่างกาย และความเปราะบางทางด้านจิตใจ ดังนี้

1. ความเปราะบางทางด้านร่างกาย

“เจิ้งฟงสี่” ได้ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของตนเองซึ่งเป็นผู้พิการมาตั้งแต่กำเนิดผ่านวรรณกรรมเรื่อง “ที่รักอย่าจากฉันไป” เขามีขาที่ผิดปกติทั้ง 2 ข้าง ตั้งแต่ช่วงหัวเข่าลงจนไปถึงปลายนิ้วเท้า ซึ่งอาจเป็นลักษณะของผู้เป็นโรคภาวะแขนขาพิการแต่กำเนิด โดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ [5] ได้อธิบายถึงโรคดังกล่าวไว้ว่า โรคภาวะแขนขาพิการตั้งแต่กำเนิด (Limb anomalies) คือ ความผิดปกติของแขนหรือขา โดยเกิดจากทารกในครรภ์ไม่มีการสร้างแขนขาหรือมีการสร้างแขนขาที่ผิดปกติไป เป็นความพิการของร่างกายที่เห็นได้ชัดตั้งแต่หลังเกิด ตัวอย่างเช่น โรคเท้าปุก แขนขาด ขาขาด และโรคข้อยึดแต่กำเนิด เป็นต้น ซึ่งปรากฏความรุนแรงได้หลากหลายและทำให้การทำงานของแขนขาและมือเท้าผิดปกติไป อุบัติการณ์ของภาวะแขนขาพิการแต่กำเนิดพบประมาณ 2 ใน 1,000 ของทารกแรกเกิด สาเหตุของภาวะนี้มีได้หลากหลาย โดยสาเหตุการเกิดส่วนใหญ่มักไม่ทราบแน่ชัด แต่สาเหตุที่เป็นไปได้ ได้แก่ การใช้ยาที่มีผลกับทารกในครรภ์ มีสารพิษหรือการติดเชื้อในระยะ 4 -8 สัปดาห์แรกของการตั้งครรภ์ ซึ่งเป็นระยะที่มีการสร้างแขนขาของทารก อาจเป็นอาการแสดงหนึ่งของความผิดปกติของพันธุกรรมหรือสารก่อความพิการ

ภาวะแขนขาพิการตั้งแต่กำเนิด คือ ความเปราะบางทางด้านร่างกายของเจิ้งฟงสี่ ขาขวาของเขา ตั้งแต่ช่วงเข่าลงมามีลักษณะคดงอ ส่วนขาซ้ายตั้งแต่ช่วงเข่าลงมามีลักษณะลีบเล็กและหดสั้น ส่วนฝ่าเท้ามีลักษณะชี้ขึ้น ในวัยเด็กเจิ้งฟงสี่ไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างเด็กปกติทั่วไป แต่ต้องใช้วิธีคืบคลานโดยมีสองมือช่วยค้ำพยุงแทน เพราะทุกครั้งที่เขาทั้งสองข้างถูกลองน้ำหนัก มักจะสร้างความเจ็บปวดทรมานแก่ร่างกายแก่เจิ้งฟงสี่เป็นอย่างมาก ดังข้อความต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเดินไปมาเหมือนคนอื่น ๆ ได้ นอกจากจะใช้วิธีคลานเหมือนสัตว์ 4 เท้า ไม่มีผิด ปุ่มก็จะถือไม้เท้าแล้วให้ข้าพเจ้าจับปลายข้างหนึ่งไว้ จากนั้นก็ฝึกหัดให้ข้าพเจ้าเดินโดยอาศัยขาอย่างเดียว ไม่ต้องใช้มือยันพื้น ข้าพเจ้าทำไม่ได้ เพราะรู้สึกเจ็บที่ขามาก ถึงกับต้องร้องไห้ทุกครั้ง” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 5)

“แม่มักจะใช้มือกดแล้วตัดขาข้าพเจ้า โดยหวังว่า อาจจะได้ผลบ้าง แต่ทุกครั้งข้าพเจ้าก็ต้องร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด นั้นแหละแกถึงจะยอมปล่อยมือ พร้อมกับถอนหายใจอย่างท้อแท้ ขณะที่น้ำตาไหลรินอาบหน้า” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 11)

จากตัวบททั้งหมดข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเจ็บปวดทรมานที่เกิดจากความพิการของขาทั้งสองข้างที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของตัวละครเจิ้งฟงสี่ ซึ่งทำให้ไม่สามารถเดินไปมาได้อย่างคนปกติทั่วไป ทว่าไม่เพียงเท่านั้น ขาทั้งสองข้างของเขายังไม่สามารถบิด หมุน หรืออได้อย่างคนปกติทั่วไปด้วยเช่นกัน หากขาทั้งสองข้างของเขาได้รับการกระทบกระเทือนไม่ว่าด้วยวิธีการใด ถึงแม้จะเพียงเล็กน้อยก็มักสร้างความเจ็บปวดทรมานแก่ตัวละครเจิ้งฟงสี่เสมอ ซึ่งถือเป็นความเปราะบางทางด้านร่างกายที่หนักหนาสาหัสสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยเด็ก เนื่องจากเด็กย่อมไม่สามารถแบกรับความเจ็บปวดทางด้านร่างกายได้ทนทานเท่ากับผู้ใหญ่

2. ความเปราะบางทางด้านจิตใจ

ความเปราะบางทางด้านจิตใจเป็นผลกระทบต่อเนื่องมาจากความเปราะบางทางด้านร่างกาย เนื่องจากความเจ็บป่วยและภาวะสูญเสียการทำหน้าที่ของอวัยวะเป็นเสมือนสิ่งกระตุ้นการตระหนักถึงการดำรงอยู่ของทั้งผู้พิการและญาติผู้ดูแล เนื่องจากภาวะดังกล่าวเป็นสิ่งคุกคามการดำรงอยู่ นำมาซึ่งการตระหนักถึงข้อจำกัดของชีวิต ความเจ็บป่วยพิการจึงมักก่อให้เกิดคำถามเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของชีวิตของผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น คำถามที่ว่า “เหตุใดความเจ็บป่วยพิการจึงเกิดขึ้นกับตัวเขา หรือคนในครอบครัวของเขา” “เขาควรจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรหรือสิ่งใด” “อะไรคือความหมายของชีวิตที่เหลือ ภายใต้อาการเจ็บป่วยพิการที่พวกเขาเผชิญอยู่” “เขาจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างมีความหมายได้อย่างไร ในเมื่อชีวิตต้องเป็นภาระของคนรอบข้าง” เป็นต้น [7] โดยคำถามต่าง ๆ ข้างต้นได้แสดงให้เห็นถึงภาวะจิตใจของผู้พิการที่มีความเปราะบางสูง

ความเปราะบางทางด้านจิตใจของเจิ้งฟงสี่มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่กำเนิดเช่นเดียวกับความเปราะบางทางด้านร่างกาย เนื่องจากการมีขาพิการทั้งสองข้างตั้งแต่กำเนิดจึงทำให้ครั้งแม่ของเจิ้งฟงสี่ได้คลอดเขาออกมา เธอก็เริ่มต้นมองเขาในแง่ลบและแสดงออกถึงความผิดหวังในตัวบุตรชาย อีกทั้งเมื่อเจิ้งฟงสี่เริ่มเติบโตก็ยังคงถูกญาติพี่น้องและบุคคลอื่น ๆ ในสังคมมองในแง่ลบและแสดงออกถึงการดูถูกเหยียดหยามเช่นเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ตอนที่แม่คลอดข้าพเจ้าออกมา พ่อแกลเห็นลักษณะผิดปกติของข้าพเจ้า แกก็ถึงกับเสียใจและตกใจจนหมดสติไป ฟันขึ้นมากี่ซี่ให้หมอด่าแยะเอาชามอ่างที่ทำคลอดกดทับข้าพเจ้าให้ตาย แกล่ให้ฟังว่าตอนนั้นจำต้องตัดสิ้นใจเช่นนั้น เพราะแกลคิดไกลถึงอนาคตว่าถ้าหากปล่อยให้คนพิการเช่นข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่รอดต่อไป จะต้องทุกข์ทรมานขนาดไหน” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 5)

“ข้าพเจ้าก็เหมือนลูกนกที่ค่อย ๆ เจริญวัยขึ้นทุกที จนกระทั่งจำต้องหัดบินออกสู่โลกภายนอก ข้าพเจ้าเริ่มหัดคลานออกนอกบ้านเพื่อที่จะได้สังสรรค์กับเด็ก ๆ เพื่อนบ้าน แต่ก็ถูกเเยะเยี้ยเหยียดหยามตลอดเวลา ทุกครั้งข้าพเจ้าต้องร้องไห้อย่างน่าสมเพช และคลานกลับบ้านสู่อ้อมกอดของปู่ ปล่อยให้ปู่ปลอบประโลมและให้กำลังใจ ข้าพเจ้าก็เหมือนเรือร่ำลำหนึ่งที่จะต้องแล่นลอยฝ่าคลื่นลมไปกลางมหาสมุทรเบื้องหน้านั้นเว้าว่างไร้ขอบเขต” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 6)

จากตัวบททั้งหมดข้างต้นแสดงให้เห็นว่า เจิ้งฟงสี่นั้นถูกรังแกตามองในแง่ลบมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งหากบุคคลผู้ป็นมารดายังมีความคิดและทัศนคติเช่นนั้นแล้ว ย่อมไม่ต้องกล่าวถึงบุคคลอื่น ๆ ในสังคมว่า พวกเขาจะมีความคิดและทัศนคติต่อผู้พิการอย่างเจิ้งฟงสี่เช่นไร เขาต้องเผชิญกับการดูถูกเหยียดหยามจากทั้งบุคคลภายในครอบครัวและบุคคลภายนอกครอบครัวอยู่เสมอ จนเกิดเป็นความหวาดกลัวที่จะพบปะผู้คนและรู้สึกแปลกแยกจากสังคมที่ล้อมล้อมตนอยู่และทำให้ไม่กล้าแสดงออกถึงความต้องการของตนว่า ตนก็สามารถกระทำการต่าง ๆ ได้ไม่ต่างจากคนปกติทั่วไป ซึ่งผลจากการกระทำดังกล่าวของผู้คนในสังคมได้สร้างบาดแผลภายในจิตใจของเจิ้งฟงสี่ จนเกิดเป็นความเปราะบางทางด้านจิตใจของผู้พิการ นับเป็นการพยายามผลักผู้พิการให้กลายเป็นชายขอบโดยสมบูรณ์

ความเปราะบางทางด้านร่างกายและจิตใจที่ตัวละครเจิ้งฟงสี่ต้องเผชิญเป็นสาเหตุทำให้ผู้คนในสังคมในวรรณกรรมเรื่องที่รักอย่าจากฉันไปล้วนตัดสินและตีตราผู้พิการว่า เป็นผู้ไร้สมรรถนะและไร้ความสามารถ ทำให้ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ จำต้องเป็นภาระของผู้คนในสังคมต่อไปในอนาคต ซึ่งมีสาเหตุมาจากความเปราะบางทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจของเขา ผู้คนในสังคมส่วนใหญ่มีความคิดและทัศนคติเป็นไปในเชิงลบต่อผู้พิการมากกว่าเชิงบวก โดยเฉพาะผู้ที่มีความพิการติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดอย่างเจิ้งฟงสี่ อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้คนในสังคมบางส่วนได้พยายามทำความเข้าใจถึงความพิการของผู้พิการว่า เป็นผู้สมควรจะได้รับโอกาสในการกระทำการต่าง ๆ เช่นเดียวกับกับคนปกติ แม้จะเป็นไปเพราะความสงสารในที่มีต่อผู้พิการ แต่ก็พร้อมจะมองผู้พิการในแง่ดีอยู่เสมอ

พื้นที่ของผู้พิการ : การต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ทางสังคม

การสร้างพื้นที่ทางสังคม หมายถึง การสร้างพื้นที่ทางความรู้สึกอันเกิดจากการกระบวนการความสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลกระทบจากความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยคนบางกลุ่มถูกกระบวนการทางสังคมเบียดขับสู่การเป็นประชากรชายขอบ เช่น คนรักเพศเดียวกัน คนพิการ คนด้อยโอกาสต่างๆ ทำให้พวกเขาเหล่านั้นต้องเผชิญกับภาวะคนที่ไร้พื้นที่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ [8]

การสร้างพื้นที่ทางสังคมเป็นกระบวนการสร้างพื้นที่ทางความรู้สึกระหว่างกลุ่มบุคคลเชิงสัญลักษณ์ โดยใช้การสร้างกิจกรรมของสมาชิกหรือบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กันจนเกิดเป็นอัตลักษณ์ ซึ่งพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลทำให้เกิดความสัมพันธ์ใกล้ชิด ความผูกพัน และความเคยชิน พื้นที่ทางสังคมจึงมีแนวโน้มที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพื้นที่เชิงสัญลักษณ์ หรือพื้นที่แห่งวิถีชีวิตที่ถูกกำหนดโดยลักษณะวิถีชีวิตรูปแบบต่าง ๆ ก่อให้เกิดการสำนึกในตัวตนและการประเมินค่าที่เป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งระดับสังคมย่อย อาทิ สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา ไปจนถึงระดับสังคมขนาดใหญ่ เพื่อแสดงความเป็นตัวตนและได้รับการยอมรับร่วมกันของคนในสังคม ดังนั้น กระบวนการสร้างพื้นที่ทางสังคมนั้นเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตลักษณ์ของกลุ่มคนกับรูปแบบการแสดงออกถึงตัวตนในสังคม [9] โดยในวรรณกรรมเรื่อง “ที่รักอย่าจากฉันไป” ตัวละครเจ้ฟงสี่ต้องสู้ต่อดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งพื้นที่ทางสังคม ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. การต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ในครอบครัว

ตัวละครเจ้ฟงสี่เกิดในครอบครัวชาวนาที่มีฐานะยากจนเป็นอย่างมาก หลายครั้งต้องอดมื้อกินมื้อเนื่องจากบิดาและมารดาของเขาให้กำเนิดบุตรชายและหญิงรวมแล้วมากถึง 12 คน และอาชีพชาวนาก็ไม่ได้มีความมั่นคงเพียงพอที่จะเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวได้ทั้งหมด ตอนเจ้ฟงสี่ถือกำเนิดมา มารดาของเขาตัดสินใจจะฆ่าเขาเสีย เพื่อจะได้ไม่ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างทนทุกข์ทรมานในอนาคต ทว่าปู่ของเขาก็ห้ามปรามมารดาของเขาเอาไว้ เมื่อเติบโตขึ้นเข้าสู่วัยเด็กเจ้ฟงสี่ก็เริ่มเรียนรู้ที่จะแสวงหาพื้นที่ในครอบครัวด้วยการพยายามทำตนให้มีประโยชน์ด้วยการช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของมารดาเท่าที่ตนจะทำได้ ดังข้อความต่อไปนี้

“ตอนข้าพเจ้าเด็ก ๆ ข้าพเจ้าค่อนข้างจะติดแม่ แม่ไปไหนข้าพเจ้าก็คลานตามไป ข้าพเจ้ารู้จักช่วยแกทำงานตั้งแต่ยังเล็กๆ เช่น ช่วยแกหุงข้าว ทำกับข้าว ช่วยแกร้อยเข็มเพื่อปะชุนเสื้อผ้า บางครั้งเมื่อแกออกไปนอกบ้าน ข้าพเจ้าก็ต้องอยู่โดดเดี่ยวโดยไม่สงสัยกับใคร” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 15)

การที่ตัวละครเจ้ฟงสี่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ในครอบครัวผ่านการช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านของมารดานั้น ย่อมมีสาเหตุมาจากการที่เขาถูกมารดาตัดสินว่า เขาจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ในอนาคตมาตั้งแต่กำเนิด เขาจึงมีความจำเป็นต้องแสดงให้มารดาเล็งเห็นว่า ตนไม่ได้เป็นผู้พิการที่ไร้ซึ่งสมรรถภาพโดยสิ้นเชิง อีกทั้งยังสามารถทำงานบ้านต่าง ๆ เหมือนอย่างคนทั่วไปที่สามารถทำได้ นอกจากนี้ เพื่อแสดงให้ญาติพี่น้องในครอบครัวรับรู้ว่าเขาไม่ได้เป็นผู้พิการที่ไร้ประโยชน์ และเป็นลูกเพียงคนเดียวที่เอาเปรียบญาติพี่น้องคนอื่น ๆ ที่ต้องออกไปทำไร่ ทำนา และเลี้ยงสัตว์อย่างลำบากตรากตรำนอกบ้าน และเมื่อเจ้ฟงสี่เติบโตขึ้นเขายังพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ในครอบครัวมากขึ้น โดยเขามีความต้องการจะ

แยกตัวไปพักอาศัยและทำงานในไร่ในนาเพียงลำพัง การกระทำดังกล่าวของเขาเป็นการพยายามพิสูจน์ตนเอง ต่อญาติพี่น้องในครอบครัว ดังข้อความต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่ควรจะอยู่เป็นภาระพ่อแม่อีก ดังนั้นจึงเริ่มอ่อนวอนขอให้แม่อนุญาต ให้ข้าพเจ้าไปพักและทำงานในไร่ ข้าพเจ้ายืนยันว่าจะสามารถช่วยเหลือได้ ตอนแรก แม่ไม่ยอม แกล้มให้เหตุผลว่าข้าพเจ้าเป็นคนพิการ จะไปอยู่ในไร่คนเดียวได้อย่างไร แต่ ข้าพเจ้าก็ไม่ละความพยายาม โดยให้เหตุผลว่า ข้าพเจ้าต้องการพึ่งพาอาศัยตนเอง เพื่อไม่ให้ทุกคนดูหมิ่นเหยียดหยามอีกต่อไป” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 52)

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ทางสังคมอย่างหนักตั้งแต่ถือกำเนิดมา โดยเฉพาะ พื้นที่ในครอบครัวของตน การที่เขาเกิดมาพร้อมกับขาที่มีความพิการทั้ง 2 ข้าง อีกทั้งครอบครัวยังมีฐานะ ยากจนเป็นอย่างมาก ทำให้เขาต้องต่อสู้ดิ้นรนมากกว่าผู้คนทั่วไปในสังคม ซึ่งการต้องแสวงหาพื้นที่ใน ครอบครัวตั้งแต่ยังอยู่ช่วงวัยเด็กได้สร้างบาดแผลภายในจิตใจให้แก่เจิ้งฟงสี่ เพราะหากเด็กคนใดก็ตามที่มีความต้องการแสวงหาพื้นที่ในครอบครัว ย่อมหมายถึงเด็กคนนั้นมีความรู้สึก ว่า ตนขาดความรัก ความเข้าใจ จากคนในครอบครัว แต่ในทางกลับกันก็ทำให้เจิ้งฟงสี่เรียนรู้ที่จะต่อสู้ดิ้นรนตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยเด็ก และไม่ยอม จำนนต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

2. การต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ทางการศึกษา

การที่ตัวละครเจิ้งฟงสี่เกิดในครอบครัวชาวนาที่มีฐานะยากจนอย่างมากมายนั้น มีโอกาสสูงที่เขาจะต้อง ถูกตัดขาดจากการระบบการศึกษาภายในโรงเรียน เช่นเดียวกับกับิดา มารดา และสมาชิกคนอื่น ๆ ภายใน ครอบครัว ซึ่งไม่มีใครเคยได้รับการศึกษาในโรงเรียนแม้แต่คนเดียว อย่างไรก็ตาม ในหลายกรณียังคงมีความหวังสำหรับผู้ที่มีร่างกายปกติ ทว่าสำหรับเขาผู้มีขาพิการทั้งสองข้างนั้น โอกาสทางการศึกษาภายใน โรงเรียนของย่อมไม่มีเหลือให้กล้าคาดหวังใด ๆ แต่เจิ้งฟงสี่ก็ไม่ได้ยอมแพ้หรือยอมจำนนต่อโชคชะตา เขามี ความกระตือรือร้นอย่างสูงในการแสวงหาพื้นที่ภายในระบบการศึกษามาตั้งแต่เยาว์วัย จนในที่สุดก็ได้รับ โอกาสจากเพื่อนสนิทของบิดาผู้มีศักดิ์เป็นลุง ได้สอนให้อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

“เย็นนี้ลุงจะเริ่มสอนแกอ่านหนังสือ แกต้องตั้งใจเรียนนะ” ข้าพเจ้ารีบรับคำ รู้สึกดี ใจมากที่จะได้เรียนหนังสือ เย็นวันนั้นเมื่อกลับมาถึงบ้าน ลุงก็เริ่มต้นสอนให้ข้าพเจ้า อ่านหนังสือ ข้าพเจ้าตั้งใจออกตั้งใจเรียน และจำบทเรียนได้ในเวลาอันสั้น ลุงแก่รู้สึกพอใจ มาก ชมเชยข้าพเจ้าว่าเป็นเด็กขยัน มีไหวพริบ ความจำที่ดี” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 23)

อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่ตัวละครเจิ้งฟงสี่ได้รับดังที่กล่าวข้างต้น เป็นเพียงการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ท่านอ่านออกเขียนได้ซึ่งจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น อีกทั้งยังอยู่บนระบบการศึกษา ทว่าเขามีความต้องการแสวงหาพื้นที่ในระบบการศึกษาในระดับขั้นที่สูงมากกว่านั้น คือ การเข้ารับการศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งอยู่ในระบบการศึกษาของภาครัฐ แต่เขาถูกปฏิเสธจากทางโรงเรียนมาโดยตลอด เนื่องจากความพิการของเขาส่งผลให้การเดินทางจากบ้านไปยังโรงเรียนที่มีระยะทางไกลนั้นแสนลำบากเขิน และทางโรงเรียนก็ไม่พร้อมที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่เจิ้งฟงสี่ ดังที่ปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

“พ่อพูดกับครูคนนั้นว่า “ขามันเป็นแบบนี้ไปไหนมาไหนก็ต้องคลาน จะไปเรียนหนังสือได้อย่างไร แต่ถ้าทางโรงเรียนยินดีให้มันพักที่หอก็คงจะ...” ครูคนนั้นไม่รอให้พ่อพูดจบ เขาส่ายหน้าปฏิเสธกลางคันว่า “ไม่มีหวังหรอก” ข้าพเจ้าก้มหน้านั่งมองดูขาตัวเอง คิดถึงอนาคต น้ำตาไหลริน ข้าพเจ้ากำหมัดกัดฟันแน่น บอกกับตัวเองว่า “เราจะต้องเรียนหนังสือให้ได้” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 106)

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ไม่ยอมแพ้ต่อความคาดหวังที่จะได้รับการศึกษาในโรงเรียน เขาได้ไปบอกต่อคุณครูให้ทางโรงเรียนรับเข้าเป็นนักเรียน ซึ่งเขายินดีที่จะคลานจากบ้านไปโรงเรียน และจากโรงเรียนกลับมาที่บ้านด้วยตนเอง โดยที่ไม่ต้องการให้ใครยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เพราะตนไม่ต้องการเป็นภาระของใคร ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามต่อสู้ดิ้นรนเพื่อให้ได้มาซึ่งพื้นที่ทางการศึกษาของเขาอย่างแท้จริง ดังข้อความต่อไปนี้

“การไปโรงเรียนในตอนเช้าและการกลับจากโรงเรียนในตอนเย็น ข้าพเจ้าต้องอาศัยมือเท้าของตัวเอง นั่นคือคลาน ข้าพเจ้าคล้องกระเป๋าไว้กับคอ และค่อย ๆ คลานไปอย่างมุ่งมั่น ไม่แยแสกับสายตาของคนผ่านไปผ่านมาที่มองดูข้าพเจ้าด้วยความฉงนสนเท่ห์แกมสมเพชเวทนา” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 108)

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ไม่เคยยอมแพ้ในการแสวงหาพื้นที่ในระบบการศึกษา แม้เขาต้องเดินทางไปโรงเรียนด้วยการคลานโดยใช้หัวเข่าทั้งสองข้าง ซึ่งมีระยะทางไกลและเต็มไปด้วยกรวด หิน ดิน ทราย ที่สร้างความเจ็บปวดแก่เจิ้งฟงสี่ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพบเจอกับการกลั่นแกล้งและดูถูกเหยียดหยามจากเด็กนักเรียนในโรงเรียนอยู่เสมอ อย่างไรก็ตามการพยายามแสวงหาพื้นที่ในระบบการศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ความสามารถในระดับขั้นที่สูงยิ่งขึ้นของเจิ้งฟงสี่เปรียบเสมือนจุดพลิกผันของชีวิต หากในวัยเด็กของเขาเลือกที่จะไม่ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ในระบบการศึกษา ตลอดช่วงชีวิตของเขาที่อาจไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ในเวลาต่อมา

3. การต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ในการทำงาน

ตัวละครเจิ้งฟงสี่นอกจากจะเป็นผู้พิการขาทั้งสองข้างแล้ว ครอบครัวยังมีฐานะยากจนเป็นอย่างมาก

จึงทำให้ช่วงชีวิตระหว่างการศึกษาล่าเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษาต้องต่อสู้ดิ้นรนทำงานไปพร้อมกัน โดยเฉพาะช่วงชีวิตในระดับอุดมศึกษาที่ต้องทำงานหารายได้ด้วยตนเองอย่างเต็มตัว โดยไม่ได้พึ่งพาบิดาและมารดาอีกต่อไป เมื่อเริ่มเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย เจิ้งฟงสีได้ทำงานทำในทันที แรกเริ่มเขาได้ไปเป็นคุณครูสอนกวดวิชาให้แก่เด็กนักเรียน ทว่าด้วยความพิการของเขาทั้งสองข้างก็ส่งผลให้เขาต้องลำบากตรากตรำอย่างหนักจากการเดินทางไปสอนหนังสือให้แก่นักเรียน แม้เขาได้รับการช่วยเหลือจากผู้มีอุปการคุณที่มอบขาเทียมให้ อีกทั้งยังมีจักรยานเป็นอุปกรณ์ช่วยเหลือสำหรับการเดินทาง แต่ผู้ปกครองของนักเรียนก็ไม่สามารถทนเห็นสภาพอันทุลักทุเลและน่าสงเวชของเจิ้งฟงสีได้ จึงไล่เขาออกจากการเป็นคุณครูกวดวิชา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แรกทีเดียวข้าพเจ้าได้งานกวดวิชา ต้องถ่อกายไปสอนถึงนอกชานเมือง ทุก ๆ วัน ตอนเย็นหลังเลิกเรียนแล้ว ข้าพเจ้าต้องแบกสังขารถึบรถไปปฏิบัติงาน กว่าจะไปถึงก็แทบหมดแรง ไปสอนอยู่ได้เดือนเดียว ผู้ปกครองของเด็กก็บอกเลิก โดยให้เหตุผลว่าทนเห็นสภาพทุลักทุเลของข้าพเจ้าไม่ไหว ไหนจะขาพิการแล้วยังต้องเดินทางไกล” [6]
(ที่รักอย่าจากฉันไป : 218)

ตัวละครเจิ้งฟงสีมีความใฝ่ฝันอยากจะประกอบอาชีพเป็นคุณครูมาตลอด เนื่องจากมีเด็กมากมายที่อาจไม่ได้พิการเช่นเขา แต่ก็มีฐานะยากจนเหมือนเขา เจิ้งฟงสีจึงต้องการจะเป็นผู้สร้างโอกาสให้แก่เด็กคนอื่น ๆ เช่นกัน แม้การเริ่มต้นเป็นคุณครูของเขาจะเป็นเพียงการสอนพิเศษนักเรียนนอกเวลาเรียน ทว่าสามารถบ่งบอกได้ถึงความคิดและจิตใจของเขาได้เป็นอย่างดี โดยตลอดระยะเวลาการทำงานกวดวิชาเป็นเวลา 1 เดือน เขาต้องปั่นจักรยานเป็นระยะทางไกล สำหรับบุคคลปกติทั่วไป อาจไม่ใช่เรื่องยากเย็นแสนเข็ญเท่าใดนัก แต่สำหรับผู้พิการขาทั้งสองที่ต้องใส่ขาเทียมอย่างเจิ้งฟงสีแล้ว ถือเป็นความพยายามที่เกินขีดจำกัดของสังขารอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วตัวละครเจิ้งฟงสีก็ไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพคุณครูกวดวิชา แต่เขายังคงมุ่งมั่นที่จะหางานทำต่อไป เพื่อนำรายได้มาใช้เป็นทุนการศึกษาของตนและไม่ให้ทางครอบครัวต้องลำบากเดือดร้อนในเรื่องทุนทรัพย์ โดยเขาไม่เคยเกี่ยงว่า งานเหล่านั้นจะเป็นงานที่ต้องใช้มันสมองหรือต้องใช้กำลังแรง ทว่าหลายต่อหลายครั้งการหางานทำของเขามักพบกับความผิดหวัง สาเหตุหลักเกิดจากความพิการของเขาที่ส่งผลให้ใครหลายคนไม่ไว้วางใจในประสิทธิภาพการทำงานของเขา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าเคยคิดจะไปเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์ แต่ก็เจอกับเงื่อนไขของนายจ้างที่ว่า “ต้องการคนแข็งแรงสมบูรณ์” เท่านั้น ข้าพเจ้าก็แทบจะหงายหลังกลับ ในที่สุดได้ความคิดใหม่ คือ ติดต่อหาลูกค้าที่จะรับหนังสือพิมพ์กับเรตามบ้าน ถ้าได้จำนวนมากพอ ก็จะได้รายได้พอสมควร ข้าพเจ้าอุตสาหะไปถามคนตามบ้านต่าง ๆ เพื่อหาลูกค้า แม่บ้านหลายคนยินดีช่วยเหลือข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม จำนวนลูกค้าที่ข้าพเจ้าได้ก็ไม่มากพอ” [6]
(ที่รักอย่าจากฉันไป : 219)

ตัวละครเจิ้งฟงสี่เริ่มต้นต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแสวงหาพื้นที่ในการทำงานตั้งแต่ยังศึกษาเล่าเรียนอยู่ในระดับชั้นอุดมศึกษา แม้ตลอดระยะเวลาดังกล่าวเขาจะถูกผู้คนในสังคมกีดกันออกจากพื้นที่ในการทำงานหลายต่อหลายครั้ง เขาก็ไม่เคยย่อท้อหรือสิ้นหวังแต่อย่างใด อีกทั้งยังพยายามที่จะนำพาตนเองเข้าไปอยู่ในพื้นที่ในการทำงานเฉกเช่นคนปกติทั่วไปอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการทำงานในรูปแบบใดก็ตาม อาจเพราะความยากจนที่เขาต้องเผชิญมาตั้งแต่วัยเยาว์ที่บีบบังคับให้เขาต้องกระทำเช่นนั้น ทว่าในทางกลับกัน ก็แสดงให้เห็นผู้อ่านได้มองเห็นถึงการต่อสู้ดิ้นรนจนถึงที่สุดเพื่อให้ตนเองมีพื้นที่ในสังคมสำหรับการทำงานของตัวเองตัวละครเจิ้งฟงสี่ได้เป็นอย่างดี

การสร้างความหมายของผู้พิการ : การต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายใหม่

ในอดีตเจตคติที่ผู้คนทั่วไปในสังคมมีต่อผู้พิการนั้นมักเป็นไปในทางลบ เนื่องจากมีความคิดที่ว่า ผู้พิการ คือ บุคคลที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้และส่งผลให้เป็นภาระต่อบุคคลอื่น ๆ และเป็นภาระต่อสังคม ทว่าในปัจจุบันชุดความคิดดังกล่าวได้ถูกผู้พิการพยายามลบล้างจนเกือบจะหมดสิ้นไปจากสังคม มีผู้พิการจำนวนมากได้พยายามแสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้ ว่า ผู้พิการก็คือมนุษย์ปุถุชนที่สามารถกระทำทุกอย่างเฉกเช่นคนปกติกระทำได้ ทว่าคนในสังคมส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้พิการน้อยมาก จึงมักปรากฏเจตคติเชิงลบแก่ผู้พิการอยู่เสมอว่า ผู้พิการเป็นบุคคลที่ไม่สามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดการจำกัดสิทธิของคณพิการ

วรรณกรรมเรื่องที่รักอย่างจากฉันไป ตัวละครเจิ้งฟงสี่ได้แสดงให้เห็นถึงการสร้างความหมายของผู้พิการผ่านพฤติกรรมและการกระทำของตัวเอง รวมไปถึงบทสนทนาไว้อย่างเด่นชัด มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการให้ผู้คนทั่วไปสังคมเกิดการยอมรับและเข้าใจผู้พิการมากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการต่อสู้ของผู้พิการกับนิยามความหมายในแง่ลบที่สังคมตรึงไว้ในช่วงเวลาหนึ่ง โดยวรรณกรรมเรื่องที่รักอย่างจากฉันไปได้สร้างความหมายใหม่ของผู้พิการ ดังต่อไปนี้

1. ผู้พิการ คือ นักสู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตาและอุปสรรคต่าง ๆ

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ผ่านการดำเนินชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนมาตลอดตั้งแต่เขาได้เริ่มถือกำเนิด แต่ทว่าเขาไม่เคยยอมจำนนต่อโชคชะตาชีวิต แม้จะกำเนิดมาในครอบครัวที่ยากจน อีกทั้งยังมีขาที่พิการทั้ง 2 ข้าง ซึ่งทำให้ไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างคนปกติทั่วไป เขาก็ยังสามารถใช้หัวเข่าทั้งสองข้างแทนขาสำหรับการเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนเพื่อต้องการแสดงให้เห็นให้ผู้คนทั่วไปสังคมมองเห็นว่า แม้เขาจะเป็นผู้พิการด้านร่างกายเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว แต่ทว่าก็สามารถกระทำทุกอย่างได้เฉกเช่นคนปกติ เจิ้งฟงสี่ต้องอดทนอดกลั้นอยู่เสมอและไม่เคยยอมจำนนต่ออุปสรรคทางกายทั้งหลายที่ตนเองจำต้องเผชิญในชีวิต

ตัวบทที่แสดงให้เห็นผู้อ่านได้รับรู้ถึงจุดเริ่มต้นของความเป็นนักสู้ของตัวละครเจิ้งฟงสี่ คือ ในตอนที่ตัวละครเจิ้งฟงสี่ในวัยเด็กได้รับการอุปการะจากผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปผู้อุปการะได้ตัดสินใจนำเขามาปล่อยทิ้งไว้กลางทางและตนเองก็หนีจากไป เนื่องจากผู้อุปการะมีความคิดเห็นว่า เจิ้งฟงสี่ที่ขาพิการทั้ง

สองข้างนั้น คือ บุคคลที่นำพาความโชคร้ายมาสู่ตน จึงไม่ควรเลี้ยงดูเอาไว้ หลังจากถูกทอดทิ้งจึงพึ่งตัวเอง คคลานด้วยหัวเข้าไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดหมายปลายทาง อีกทั้งไม่มีน้ำดื่มและอาหาร ในช่วงเหตุการณ์ดังกล่าว จึงพึ่งตัวเองเผชิญกับความทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก โดยปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

“ในคืนหนึ่งข้าพเจ้าสะดุ้งตื่นขึ้นพร้อมกับพบว่า ตัวเองถูกทอดทิ้งไว้กลางทุ่งนาอย่าง เดียวดาย ข้าพเจ้าจะต้องคลานไปโดยไม่รู้จุดหมายปลายทางไปสิ้นสุดอยู่ที่ใด อนิจจาหนทางยากไร้แสนเข็ญเสียจริง ไม่รู้เหมือนกันว่า จะต้องคลานไปนานแค่ไหน ระยะไกลเพียงใด จึงจะถึงตัวหมู่บ้าน ไม่มีทางเลือก ไม่ว่าจะมันเป็นทางที่มีขวากหนาม หรืออาจจะขรุขระเพียงใด ข้าพเจ้าก็จำต้องคลานไปให้ถึงตัวหมู่บ้านข้างหน้าให้ได้ ไม่งั้นก็ต้องอดตายอยู่ในนาแบบนี้แน่” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 40)

หลังจากเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นนักสู้ของตัวละครจึงพึ่งตัวเอง ก็ได้ปรากฏในตัวอย่างที่ แสดงให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงความเป็นนักสู้ของตัวละครจึงพึ่งตัวเองอย่างสม่าเสมอ โดยเหตุการณ์ชัดเจนที่สุด คือ ใน ตอนที่ตัวละครจึงพึ่งตัวเองได้รับโอกาสให้เข้าสู่ระบบการศึกษาอย่างเป็นทางการเฉกเช่นที่เขาเคยฝันไว้ ทว่า ความพิการของเขาได้กลายมาเป็นอุปสรรคสำคัญในด้านการเดินทาง เพราะครอบครัวของเขาไม่สามารถไป รับไปส่งเขาได้ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ไม่ต้องการเป็นภาระของใคร จึงตัดสินใจเดินทางกลับไปโรงเรียนด้วย ตนเอง โดยปรากฏในตัวอย่างต่อไปนี้

“การไปโรงเรียนในตอนเช้าและการกลับจากโรงเรียนในตอนเย็น ข้าพเจ้าต้องอาศัยมือ มือเท้าของตัวเอง นั่นคือคลาน ข้าพเจ้าคล้องกระเป๋าไว้กับคอ และค่อย ๆ คลานไป อย่างมุ่งมั่น ไม่แยแสกับสายตาของคนผ่านไปผ่านมาที่มองดูข้าพเจ้าด้วยความฉงน สนเท่ห์แกมสมเพชเวทนา” [6]

(ที่รักอย่าจากฉันไป : 108)

เหตุการณ์ทั้งหมดที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น คือ จุดเริ่มต้นและจุดเปลี่ยนสำคัญของการกลายมาเป็น นักสู้ผู้ไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตาอุปสรรคของตัวละครจึงพึ่งตัวเอง เพราะหลังจากที่เขาผ่านเหตุการณ์เลวร้ายใน วัยเด็กมาได้ เขาก็เริ่มเติบโตเป็นผู้ใหญ่และเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างที่ตนต้องการ โดยไม่สนใจว่า ตนเองเป็นผู้ พิการที่ขาทั้งสองข้างนั้นใช้การไม่ได้ เช่น การช่วยครอบครัวออกไปทำไร่ ทำสวน และเลี้ยงสัตว์ การเดินทาง ระยะไกลกลับไปโรงเรียนด้วยตนเอง การต้องทำงานหาเลี้ยงชีพไปด้วยในขณะที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้น อุดมศึกษา เป็นต้น แม้การกระทำเหล่านั้นเต็มไปด้วยความยากลำบากแสนสาหัสซึ่งต้องใช้ความอดทนอย่าง สูง แต่จึงพึ่งตัวเองไม่เคยยอมแพ้ อาจมีบางครั้งที่เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยและท้อแท้ภายในจิตใจ แต่เขาก็สามารถ เอาชนะจิตใจของตนเองได้เสมอ จนสามารถเรียนจบในระดับชั้นอุดมศึกษา มีหน้าที่การงานที่มั่นคง และสร้าง ครอบครัวที่ดีเป็นของตนเองได้

2. ผู้พิการ คือ ผู้ที่มีสมรรถนะเทียบเท่าหรืออาจเหนือกว่าคนทั่วไป

ในวัยเด็กตัวละครเจ็ฟฟิงส์ถูกญาติพี่น้องตีตราว่า เกิดมาไร้ประโยชน์ ไม่สามารถกระทำสิ่งใดได้นอกจากต้องรอคอยให้ผู้อื่นเลี้ยงดูเท่านั้น ซึ่งสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจต่อเขาอยู่เสมอ จนเมื่อเริ่มเติบโตขึ้นเจ็ฟฟิงส์มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะพิสูจน์ตนเองให้ผู้คนทั่วไปในสังคมได้รับรู้ถึงการคงอยู่ของตนเองว่า ตนเองสามารถกระทำทุกอย่างอย่างเฉกเช่นคนปกติทั่วไป โดยเริ่มจากช่วยครอบครัวออกไปทำไร่ ทำสวน และเลี้ยงสัตว์ ซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัว เพื่อแสดงให้ญาติพี่น้องได้มองเห็นว่า ตนนั้นไม่ได้เกิดมาไร้ประโยชน์อย่างที่ผู้คนทั่วไปในสังคมนั้นกล่าวอ้าง ต่อมาเจ็ฟฟิงส์มีความต้องการที่จะได้รับการศึกษาในโรงเรียนเหมือนเด็กคนอื่น ๆ แม้แรกเริ่มกลับถูกกีดกันเพราะความพิการของตน แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับการศึกษาในโรงเรียนสำหรับช่วงชีวิตในวัยเรียนนี้เป็นช่วงเวลา que เจ็ฟฟิงส์มีความต้องการพิสูจน์ตนเองมากที่สุด เนื่องจากได้ก้าวเข้ามาอยู่ในสังคมใหม่ที่ขยายใหญ่กว่าครอบครัว ต้องพบพานผู้คนมากมายหลายตา ซึ่งมีเด็กนักเรียนบางคนคอยให้ความช่วยเหลือเขา ในขณะเดียวกันก็มีเด็กนักเรียนหลายคนคอยกลั่นแกล้งและดูถูกเหยียดหยามความพิการของเขาอยู่ตลอดเวลาเขาเช่นกัน แต่เจ็ฟฟิงส์ก็ได้พยายามพิสูจน์ตัวเองด้วยการตั้งใจเรียนหนังสืออย่างหนัก จนทำให้เขาได้รับรางวัลนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน และได้รับการยอมรับจากเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าถึงโสดอย่างบอกไม่ถูก เมื่อรับกล่องของขวัญนั้นมาแกะดู จึงได้เห็นว่ามันเป็นกระเป๋าหนังสือที่สวยงามใบหนึ่ง บนกระเป๋ามีอักษรสีแดงสะดุดตา แสดงข้อความว่า “นักเรียนตัวอย่าง” ข้าพเจ้าดีใจจนแทบร้องไห้ เพื่อน ๆ กรูกันเข้ามาหอมล้อมข้าพเจ้าขอบคุณของขวัญ ทุกคนต่างยื่นมาแสดงความยินดีกับข้าพเจ้า” [6]

(ที่รักอย่างจากฉันไป : 118)

การได้รับรางวัลนักเรียนตัวอย่างของตัวละครเจ็ฟฟิงส์ได้เป็นเครื่องพิสูจน์ในผู้คนที่ไปในสังคมเห็นว่า ผู้พิการไม่ได้ด้อยไปกว่าคนปกติ เขาสามารถเดินทางไปโรงเรียนได้ด้วยตนเองแม้ขาทั้งสองข้างจะพิการและในขณะเดียวกันก็ยังมีคามขยันหมั่นเพียรตั้งใจศึกษาเล่าเรียนจนกลายเป็นที่ยอมรับของคุณครูและนักเรียนคนอื่น ๆ ตัวละครเจ็ฟฟิงส์ได้พยายามพิสูจน์ตนเองให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจว่า ตนเป็นผู้มีสมรรถภาพเทียบเท่าหรืออาจเหนือกว่าคนปกติทั่วไปอยู่เสมอ นับตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเยาว์ผ่านการศึกษาเล่าเรียนและเมื่อเริ่มเติบโตเขาก็จำเป็นต้องพยายามพิสูจน์ตนเองมากยิ่งขึ้นผ่านการทำงาน ตัวละครเจ็ฟฟิงส์มีความใฝ่ฝันอยากประกอบอาชีพคุณครู แม้เพื่อนฝูงจะคัดค้านและแจจแจงเหตุผลให้ถึงเห็นถึงความไม่เหมาะสมโดยยกเหตุผลว่า อาชีพคุณครูนั้นต้องยืนหรือเคลื่อนไหวตลอดเวลา สำหรับผู้พิการที่ใส่ขาเทียมเช่นเขาย่อมไม่เป็นผลดี ทว่าเขาไม่ใส่ใจการทัดทานเหล่านั้นและตัดสินใจจะประกอบอาชีพคุณครูเช่นที่เคยใฝ่ฝันไว้ ซึ่งเขาได้

พยายามอย่างหนักเพื่อพิสูจน์ให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจว่า ตนที่เป็นผู้พิการก็สามารถประกอบอาชีพ
คุณครูได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าเคยกังวลว่า สภาพร่างกายของตัวเองจะเป็นอุปสรรคต่ออาชีพครู ทว่าบัดนี้
ข้าพเจ้าสบายใจแล้วเมื่อปรากฏว่า ตัวเองสามารถยืนสอนหนังสืออยู่หน้าชั้นได้ตลอด
ทั้งวันโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เลิกเรียนก็ยังสามารถเล่นกีฬากับเด็กนักเรียนเหล่านั้นได้
ไม่ว่าจะเป็นปิงปอง บาสเก็ตบอล หรือเบสบอล เราเล่นกันจนพลบค่ำ” [6]

(ที่รักอย่างจากฉันไป : 239)

การได้รับรางวัลนักเรียนตัวอย่างและการได้ประกอบอาชีพตามความใฝ่ฝันของตัวละครเจิ้งฟงสี่
เหตุการณ์เหล่านี้เป็นต้นแบบสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้ให้ผู้พิการอีกหลายต่อหลายคนได้รับรู้และเข้าใจถึงคุณค่า
ในตนเอง และไม่ประเมินคุณค่าในตนเองว่า ต่ำต้อยต่อยราคา พร้อมกันนั้นก็เป็นการลบล้างอคติของผู้คน
ทั่วไปในสังคมที่มีต่อผู้พิการให้หันกลับพิจารณาผู้พิการในแง่มุมใหม่ ซึ่งผู้พิการอาจมีสมรรถนะเทียบเท่า
คนปกติทั่วไปในหลายเรื่องและอาจเหนือกว่าในกว่าคนปกติทั่วไปในบางเรื่อง โดยภาพรวมนอกจากความ
แตกต่างทางด้านร่างกาย ในด้านอื่น ๆ ผู้พิการก็ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากคนปกติทั่วไปเลยแม้แต่น้อย

3. ผู้พิการ คือ มนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมของผู้ที่พิการมาตั้งแต่กำเนิดนั้นถือเป็นเรื่องที่ยากพอสมควร
เพราะไม่มีใครที่อยากเกิดมาพร้อมกับความพิการที่อาจทำให้ขาดความสามารถในการช่วยเหลือตนเองใน
หลาย ๆ ด้าน ตัวละครเจิ้งฟงสี่ก็เป็นเช่นกัน ในวัยเด็กเจิ้งฟงสี่ต้องแบกรับความเจ็บปวดจากทั้งทางร่างกาย
และจิตใจ จึงทำให้กลายเป็นเด็กมีปัญหา ไม่กล้าจะพบหน้าหรือพูดคุยกับผู้อื่น และมักจะตัดพ้อถึงความพิการ
ของตนอยู่บ่อยครั้ง ซึ่งทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองแปลกแยกไปจากสังคม

ตัวละครเจิ้งฟงสี่มักถูกลั่นแกล้งและถูกละเลยทอดทิ้งจากทั้งญาติพี่น้องและเด็กนักเรียนใน
โรงเรียน เริ่มแรกนั้นเจิ้งฟงสี่เลือกที่จะตอบโต้คนเหล่านั้นด้วยการด่าทอหรือพยายามจะใช้ความรุนแรง ทั้ง ๆ
ที่ขาทั้งข้างของตนนั้นพิการ แต่เมื่อได้เติบโตและเรียนรู้อุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เจิ้งฟงสี่ก็
เริ่มพยายามทำความเข้าใจในความพิการของตน เขาเรียนรู้ที่จะอดทนอดกลั้นและไม่ตอบโต้ผู้คนที่ลั่นแกล้ง
และถูกละเลยทอดทิ้ง และพยายามแสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้ว่าเขาก็คือคนปกติธรรมดาไม่ต่างจากคนอื่น ๆ
จนสามารถเริ่มปรับตัวกับการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“คุณครูเคยสอนข้าพเจ้าว่า การอดกลั้น การรู้จักข่มอารมณ์โทสะเป็นคุณสมบัติอันล้ำ
เลิศของมนุษย์ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจว่าจะสามารถรักษาคุณสมบัติความ
เป็นมนุษย์นี้ไปได้นานสักเท่าไร แต่ข้าพเจ้าจะพยายาม” [6]

(ที่รักอย่างจากฉันไป : 122)

การที่ตัวละครเจิ้งฟงสี่เลือกจะอดทนอดกลั้นต่อการถูกเหยียดหยาม โดยไม่ได้ตอบต่อผู้กระทำนั้น สะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคม แม้ว่าเขาไม่สามารถแก้ไขความพิการของตนได้ ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถสั่งห้ามให้คนอื่นเลิกดูถูกเหยียดตนได้เช่นกัน ทว่าเขาก็ไม่ได้เลือกที่จะยอมจำนน เพียงเลือกที่จะไม่ใส่ใจต่อคำดูถูกเหยียดหยามเหล่านั้น พร้อมแปรเปลี่ยนเป็นแรงผลักดันให้ก้าวเดินไปข้างหน้าและก้าวข้ามความพิการของตนไปให้ได้

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ได้แสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจว่า ตนเป็นมนุษย์ปุถุชนทั่วไปที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อยู่เสมอ นับตั้งแต่ในวัยเยาว์ผ่านช่วงชีวิตการศึกษาเล่าเรียน และเมื่อเติบโตเขาก็ได้แสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจมากยิ่งขึ้นผ่านช่วงชีวิตการทำงาน เมื่อจบการศึกษาระดับอุดมศึกษาตัวละครเจิ้งฟงสี่ตัดสินใจประกอบอาชีพเป็นคุณครูอยู่ที่โรงเรียนในบ้านเกิดตน การกลับมาয়โรงเรียนในบ้านเกิดในฐานะคุณครูได้ทำให้ผู้คนในสังคมล้วนให้ความเคารพนับถือและไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามเขาดังเช่นอดีตเมื่อครั้งวัยเยาว์ และการที่เขากลายเป็นคุณครูผู้มีความรู้ความสามารถได้ทำให้เขาไม่ถูกผู้คนในสังคมกีดกันออกไปเป็นชายขอบอีกต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ที่โรงเรียนโหวงจง ที่นี้มีเพื่อนร่วมอาชีพที่ขยันขันแข็งและมีอัธยาศัยไมตรีอันดี มีครูใหญ่ที่เป็นกันเองและเข้าใจพวกเราทุกคน นักเรียนส่วนใหญ่รักใคร่และนับถือข้าพเจ้าเป็นอย่างดี ครูคนอื่น ๆ ก็มีน้ำใจต่างคอยให้กำลังใจและช่วยเหลือข้าพเจ้าอยู่เสมอ เมื่อมีปัญหาเดือดร้อน อาทิเช่น เวลาไปธุระไกล ๆ ก็จะมีคนเอามาบรรทุกข้าพเจ้าไป หรือเวลาขึ้นบันไดและเจอทางลาดชันก็จะมีคนมาช่วยพยุง” [6]

(ที่รักร้อยจากฉันไป : 238)

ตัวละครเจิ้งฟงสี่ในวัยเด็กมักถูกผู้คนในสังคมดูถูกเหยียดหยามและกีดกันเขาให้กลายเป็นชายขอบ ซึ่งทำให้เขามีความรู้สึกว่า ตนแปลกแยกจากสังคมอยู่บ่อยครั้ง ทว่าเขาก็ยังพยายามแสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจว่า ตนไม่ได้แปลกแยกจากสังคมอยู่เสมอ จนเมื่อเขาเติบโตจึงสามารถพิสูจน์ตนเองได้ด้วยการจบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและเลือกประกอบอาชีพคุณครู ทำให้ความพยายามที่จะแสดงให้เห็นให้ผู้คนในสังคมรับรู้และเข้าใจก็สำเร็จผล ผู้คนในสังคมหันมาปฏิบัติต่อเขาเฉกเช่นมนุษย์ปุถุชนทั่วไปในสังคม และไม่ได้มีความคิดว่า เขาเป็นผู้พิการที่แปลกแยกจากสังคมอีกต่อไป เหตุเพราะทุกสิ่งที่เขาได้กระทำล้วนไม่แตกต่างไปจากสิ่งที่มนุษย์ปุถุชนทั่วไปได้กระทำ และสิ่งสำคัญที่สุด คือ ในท้ายที่สุดเขาสามารถใช้ชีวิตอย่างปกติสุข โดยไร้ซึ่งความรู้สึกว่า ตนเองเป็นผู้พิการ

บทสรุป

การศึกษาวรรณกรรมสะท้อนภาพชีวิตของผู้พิการเรื่องที่รักร้อยจากฉันไปของเจิ้งฟงสี่ พบว่าผู้พิการในเรื่องนี้ มีความเปราะบางอยู่ 2 ลักษณะ ได้แก่ ความเปราะบางทางด้านร่างกาย และความ

เพราะบางทางด้านจิตใจ จึงทำให้ผู้พิการต้องต่อสู้เพื่อแสวงหาพื้นที่ทางสังคม ซึ่งสามารถจำแนกได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) การแสวงหาพื้นที่ในครอบครัว 2) การแสวงหาพื้นที่ทางการศึกษา และ 3) การแสวงหาพื้นที่ในการทำงาน โดยผู้พิการได้สร้างความหมายใหม่ให้แก่ตนเอง 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ผู้พิการ คือ นักสู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตาและอุปสรรคต่าง ๆ 2) ผู้พิการ คือ ผู้ที่มีสมรรถนะเทียบเท่าหรืออาจเหนือกว่าคนทั่วไป และ 3) ผู้พิการ คือ มนุษย์ทุกคนทั่วไปที่สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

วรรณกรรมเรื่องที่รักอย่างจากฉันไป เปรียบเสมือนสำนึกขึ้นสำคัญของผู้พิการ โดยมีตัวละครเจี๊ยงฟงสี่เป็นตัวแทนผู้นำสำนึกสำหรับการส่งต่อเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความมุ่งหวังของเหล่าผู้พิการให้ไปถึงผู้อ่านและผู้คนในสังคม เจี๊ยงฟงสี่มีความต้องการให้ผู้อ่านและผู้คนในสังคมปรับเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อผู้พิการว่า ผู้พิการไม่ใช่กลุ่มคนที่ไร้ความสามารถหรือไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ในทางกลับกันพวกเขาสามารถกระทำทุกอย่างได้เฉกเช่นเดียวกับผู้คนปกติทั่วไปในสังคม และอาจกระทำได้ดีกว่าด้วยซ้ำสำหรับในบางเรื่อง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้วรรณกรรมเรื่องที่รักอย่างจากฉันไปของเจี๊ยงฟงสี่เป็นวรรณกรรมเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่จะช่วยเป็นกำลังใจให้ผู้พิการและผู้คนปกติทั่วไปลุกขึ้นมาต่อสู้กับอุปสรรคที่ผ่านเข้ามาในชีวิต และก้าวข้ามอุปสรรคเหล่านั้นไปให้ได้

References

- [1] Empowerment of Persons with Disabilities Act, B.E. 2550. (2007). *Government Gazette 124, Part 61 A*. www.ratchakitcha.soc.go.th (In Thai)
- [2] Committee on the Study of Constitutional Amendment Guidelines, Secretariat of the House of Representatives. (2006). *Guidelines on extra amendments to the constitution of rights, freedoms and duties of Thais*. Sub-Committee on the Study of Extra Constitutional Amendment Guidelines, Faculty 1 in the Education Committee of Extra Amendment to the Constitutions, the Secretariat of the House of Representatives. (In Thai)
- [3] Institute for Population and Social Research, Mahidol University. (2017). *Thai health 2017: empowering the vulnerable, create a society that is not abandoned*. Institute for Population and Social Research, Mahidol University. (In Thai)
- [4] Office of the National Health Commission. (2017). *Charter on the National Health System, Edition 2. B.E. 2016*. E&I Create Plus. (In Thai)
- [5] Office of the Health Promotion Foundation. (n.d.). *Congenital limb conditions*. www.nongsuachang.go.th (In Thai)

- [6] Pichitchattana, J. (1984). Zheng Fong Xi. *Baby, Don't Leave Me*. Chareonvitaya Printing Limited Partnership. (In Thai)
- [7] Niljunteuk, J. (2018). *Influence of meaning in life to adapt to illness and loss of work duties of the physical organs of the disabled and their caregivers*. Mixed Method Research. Dissertation Degree Thesis. Chulalongkorn University. (In Thai)
- [8] Potiwan, P. (2011). Transgender: Identity, subculture and social space. *Damrong Academic Journal Faculty of Archeology, Silpakorn University*, 10(1), 98-125. (In Thai)
- [9] Pattranon-Utai, S. (2021). The study of the identity and the construction of social space of Tamiya mini 4WD Thai players. *Santapol College Academic Journal*, 7(1), 64-71. (In Thai)